

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Halina Kuryło (sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego BJB Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko K. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2011 r.,

zażalenia strony powodowej na pkt II wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych [...]

z dnia 29 czerwca 2011 r.,

1. oddala zażalenie,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 czerwca 2011 r. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 lutego 2011 r. i apelację powódki od

wyroku uzupełniającego Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2011 r. a także zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami w postępowaniu apelacyjnym.

Uzasadnienie orzeczenia o kosztach procesu sprowadza się do stwierdzenia, iż o kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym postanowiono na podstawie art. 100 k.p.c.

Na powyżej wskazane postanowienie o kosztach procesu powódka złożyła zażalenie, zarzucając naruszenie art. 98 k.p.c. oraz 100 k.p.c. i wniosła o: 1/zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki sumy 225 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym; 2/ zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu zażalenia powódka wskazała, iż w niniejszej sprawie od wyroku Sądu pierwszej Instancji wniosły apelację obie strony z tym, że wartość zaskarżenia w przypadku powódki wynosiła 2.379 zł, natomiast w przypadku pozwanej 7.135 zł. Sąd drugiej Instancji oddalił obie apelacje, a zatem każda ze stron winna zwrócić drugiej koszty postępowania w drugiej instancji. Jak wskazuje powódka w jej przypadku powinna to być kwota 225 zł, a w przypadku pozwanej 450 zł. Z powyższego powódka wywodzi, iż wskazana różnica pomiędzy kosztami nie uzasadnia zniesienia wzajemnych kosztów postępowania apelacyjnego, gdyż koszty należne stronie powodowej są wyższe dwukrotnie od kosztów należnych stronie pozwanej – a zatem zdaniem powódki, po wzajemnej kompensacie pozwana winna zwrócić na rzecz powódki kwotę 225 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z regułą ogólną w zakresie zwrotu kosztów procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Natomiast w przypadkach, w których żądania stron procesu uwzględnione zostaną

wyłącznie w częściach, w myśl zastosowanego w przedmiotowej sprawie art. 100 k.p.c. sąd wzajemnie znosi koszty lub stosunkowo je rozdziela. Regulacja ta wyraża zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, o wyborze przez sąd zasady wzajemnego zniesienia kosztów albo ich stosunkowego rozdzielenia decydują istotnie względy słuszności, co jednak nie może być utożsamiane z dowolnością. Podstawy do wzajemnego zniesienia kosztów będą zachodziły wówczas, gdy żądanie zostanie uwzględnione w około połowie, przy mniej więcej równej wysokości kosztów poniesionych przez każdą ze stron. Realny wynik wzajemnego zniesienia kosztów zasadniczo nie powinien być bowiem inny niż wynik ich rozdzielenia w takim stosunku, w jakim każda ze stron proces przegrała. Stosunkowy podział kosztów procesu dotyczy ich całości, co oznacza przyjęcie za podstawę obliczeń sumy należności obu stron, którą dzieli się proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swoimi roszczeniami lub obroną, otrzymując w wyniku kwoty stanowiące ich udziały w całości kosztów. Jeśli poniesione przez stronę koszty procesu przewyższają obciążający ją udział - zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica (wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2007 r., I PK 157/07, OSNP 2009, Nr 3-4, poz. 33; por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1985 r., II CZ 56/85, niepublikowane).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wypada stwierdzić, iż wbrew zarzutom żalącego się Sąd Okręgowy wydał prawidłowe orzeczenie. Warto zauważyć, że z mocy wyroku drugoinstancyjnego oddalono w całości apelacje powódki i pozwanego. Prawdą jest, że będący konsekwencją takiego rozstrzygnięcia ostateczny wynik procesu należy analizować z uwzględnieniem wartości przedmiotu sporu (wynoszącego 9.513,20 złotych) i zaskarżenia apelacyjnego oraz związanych z tym kosztów postępowania obciążających każdą ze stron. Oddalenie obydwu apelacji oznacza zaś, że powódka utrzymała się ze swoim roszczeniem co do kwestionowanej przez pozwaną kwoty świadczenia zasądzanego wyrokiem Sądu pierwszej instancji, tj. 7.135,00 złotych, natomiast uległa w zakresie dalszej, nieuwzględnionej przez ten Sąd kwoty 2.379,00 złotych, a więc kwoty niższej od będącej wartością zaskarżenia apelacyjnego strony przeciwnej. Mimo to nie nosi jednak cech dowolności wzajemne zniesienie między stronami kosztów postępowania apelacyjnego, jeśli zważyć na charakter sprawy

(należącej do sporów z zakresu prawa pracy), jej stopień skomplikowania faktycznego i prawnego oraz związanych z tym kosztów celowej obrony, ponoszonych przez pozwaną będącą pracownikiem. Kierowanie się w tym względzie przez Sąd drugiej instancji zasadami słuszności było więc w pełni uprawnione.

Z tych też względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia. O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).